

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Mezi řádky

Tereza Lankočí, 9. B

Skládám větu k větě,
jsem ztracená v jiném světě,
ve světě, který je neznámý,
ve světě, který není reálný.

Slova v obraz se mění.
Vidím oblohu plnou hvězd
i temnou stránku měst
a já upadám v zapomnění.

Je tak lehké odejít.
Vydat se v zapovězený les

či navštívit vílí ples,
do reálného světa se už nevrátit.

Fiktivní postavy otevírají mi svou náruč
a já skáču skrz tu světelnou obruč,
skrz ten portál čarovný,
jsem však stále ve svém pokoji.

Tak se mezi řádky ztrácím dál,
svou naději tam hledám,
že někde poletuje
má duše spřízněná.

Obětování

Nikol Čajčíková, 8. B

Stála jsem na samém kraji vysoké hory, vítr si pohrával s mými vlasy, oschlá krev mi slepila vlasy a vsákla se do oblečení. Hleděla jsem dolů na svého dobrého přítele.

Obětoval se, obětoval se pro ostatní. Vždy dával přednost ostatním před sebou. V každé situaci, každé rozhodnutí, které učinil, bylo kvůli ostatním. Obdivovala jsem ho za to, ale občas nás to dostávalo do průšvihů. Říkal mi, že by se pro ostatní obětoval, pokud by na to došlo, nemohl by žít pouze sám se sebou, ale já jsem to brala pouze jako metaforu. A teď zde stojím a hledím na jeho mrtvolu.

„Skočíš?“ Ozval se hlas mi neznámý. Přemýšlela jsem nad tím, hodně, ale možná jsem byla až moc sobecká, abych to udělala. Pohlédla jsem na osobu zahalenou v černé kápi. Rozhlédla jsem se kolem, abych uviděla všechny ty, co se obětovali. Smrt na mě čekala za rohem, cítila jsem ji v chladném vzduchu kolem nás.

„Bude to za to stát?“ zeptala jsem se po pár minutách.

„To musíš posoudit sama, nikdo to neudělá za tebe.“ A tak jsem tam stála, pohlcena svými myšlenkami. Hlavou mi prolétly všechny okamžiky, kde jsem myslela na sebe, využila ostatní pro svůj prospěch, ale poté jsem pop..., ale poté jsem popřela své činy. Osud byl v mých rukou, teď můžu dokázat, jaká jsem, jestli jsem hodna svého jména. Celé tělo se mi třásl, ale čas utíkal velmi pomalu, skoro jako by se zastavil. Co teď? A takhle to je i v životě, takové rozhodnutí činíme každý den a je na nás, jak se rozhodneme. Lidé si o nás mohou myslet mnohé, ale nic s námi neudělají.

Daruj svou pomoc

Kristýna Pindurová, 8. B

„Jste sobec, pane Jeffersone!“ vykřikla na mě má služebná nebo spíše bývalá služebná a hlasitě třískla dveřmi. Vyhodil jsem ji, protože po mně chtěla, abych jí zvedl plat, protože nemá na jídlo pro svou rodinu, ale já jsem to striktně odmítl. Peníze jsou pro mě to nejcennější a nebudu je nikdy nikomu darovat, jen protože má krizi, co bych to byl za člověka?

Nikdy jsem nic nedaroval, nepomohl nikomu ani své takzvané „rodině“, vždy jsem se díval jen do sebe. Lidé pro mě nejsou důležití, proč by také byli, mé já a peníze jsou to nejdůležitější, co mám.

V klidu jsem seděl ve svém obrovském přepychovém bytě, na gauči, a právě jsem ukončil hovor. Patřila mi celosvětová firma a měl jsem tu největší moc, až do tohoto dne.

Zvedl jsem se ze sedačky a přešel k oknu. Měl jsem dokonalý výhled na celé město i přes něj. V bytě jsem měl teplo, a proto mě překvapilo to, že jsem ucítil nepříjemný, studený vánek, proto jsem se otočil směrem k vánku. Příčina toho studené vánku bylo otevřené okno. Byl jsem si jist, že má bývalá služebná všechna okna zavřela, tak proč je to okno otevřené?

Šel jsem k otevřenému oknu a zavřel ho. Začal jsem být trošinku paranoidní, a proto jsem se podíval na kamery, jenže nic zvláštního jsem nespatriil. Rozhlédl jsem se doprava a doleva, jestli je vše tak, jak má být, jenže v tom jsem ucítil těžkou tíhu na hrudi.

Nemohl jsem se ani nadechnout, dusil jsem se. Snažil jsem se nadechnout a dojít k oknu, jenže v tom, z ničeho nic, ta tíha zmizela a já se mohl opět nadechnout. Podepřel jsem se rukou o sedačku. Doufal jsem, že už se nic nemůže stát, ale to jsem se obrovsky mýlil. V té chvíli mi něco podkoplo nohy a já spadl na holou zem. Snažil jsem se zvednout, ale něco mě přikovalo k zemi. Byla mi velká zima a také jsem necítil své nohy, nemohl jsem s nimi ani pohnout.

„Jen život, který žijeme pro ostatní, stojí za to, ty sobče!“ uslyšel jsem neznámý hlas, neznělo to jako člověk. Vylekal jsem se až k smrti a stále jsem se nemohl zvednout i přes mou snahu.

„Dám vám všechno, co jen chcete, jen mě pusťte!“ vykřikl jsem. Báal jsem se o sebe a na peníze jsem ani nepomyslel, myslel jsem jen na svůj holý život.

Ze stínu vyšla temná osoba, která zvedla ruku, a já se mohl posadit.

„Pokud chceš nadále žít, zaměstnej opět svou bývalou služebnou, dej jí ten nejvyšší plat a velkou část svých peněz daruj ostatním.“ Její tvář byla až nebezpečně blízko mě. Chtěl jsem přežít, dal bych za to i všechny svůj majetek, byl jsem ochoten udělat vše.

„A-no,“ vykoktal jsem ze sebe stěží, a ta temná osoba mě pustila. Spadl jsem na zem a byl jsem rád, že znovu cítím své nohy a taky to, že jsem živ a zdrav.

A co z toho plyne? Pomáhejte i ostatním, ne jen sobě.

Zapomenutý úkol

Natálie Mlýnková, 6. B

V pondělí při cestě do školy
já jsem si náhle vzpomněl,
že zapomněl jsem úkoly,
málem jsem z toho omdlel.

Spoléhal jsem na spolužáky,
že by je mohli mít,
ti zapomněli je však taky,
čekám, co ve škole se bude dít.

A naše paní učitelka,
když to zjistila,
zachovala se jak frajerka
a pětky nám odpustila.

Rýma

Natálie Gajdušková, 8. B

Snad každý už někdy dostal rýmu,
nakazil celou rodinu.

My můžeme pouze smrkat každou vteřinu,
a to velmi dlouze.

Pak zalézt pod peřinu
a vyhlásit stav nouze.

Stříknout si kapky do nosu
a předcházeti chaosu.

Doufat, že nám někdo pomůže,
jinak nás rýma brzy přemůže.